

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

KÆRE NEW YORK

I disse tider, hvor garvede københavnere er ved at falde bagover af forargelse hver gang en arkitekt formaster sig til at foreslå et bygningsprojekt der rager mere end tre etager op i himlen, og hvor pertentligt klædte borgere på Østerbro dagligt finkæmmer territoriet på jagt efter cykler der har vovet sig i nærkontakt med de nydelige husfacader – ja, der ville jeg egentlig bare høre om du måske kunne finde tid til at slå et hurtigt smut forbi København?

En gang imellem kunne vi måske godt trænge lidt til et skud af alt det liv der syder og bobler i din berømte smeltedigel. Dine stolte skyskrabere der knejser mod himlen med et prægtigt rod af skæve kar-napper og altaner, krogede brandtrapper, små botaniske oaser og eventyrårne i alle arkitektoniske afskygninger der toner frem mellem skyerne, dit besynderlige mylder af mennesker i alle mulige og umulige former fra alle verdens kontinenter der dagligt traver igennem dig, og din konstant tudende strøm af skriggule taxaer der med hvinende hjul bugter sig ind og ud mellem hinanden.

Og mens jeg står dér midt på Broadway og bombarderes af alle disse indtryk lyser et skræmmende stort smil pludselig op foran mig og siger: "How do you do?" Og før jeg når at genvinde fatningen og gøre rede for de nærmere detaljer ved mit nuværende sjæleliv, forsvinder smilet ind i mængden igen. Alligevel er der noget befriende over denne konstante udfordring af intimsfæren som vi danskere ellers hæger om som noget af det helligste. Selvfølgelig kan man kalde new yorkerne overfladiske og blaserte og ligeglade og hvad ved jeg, men for helvede – i det mindste er de ikke ved at pisse i bukserne hver gang et fremmed blik strejfer dem.

Og så er jeg altså svært forelsket i din gennemmytologiserede charme, New York. Måske fordi jeg er vokset op i et halvkedeligt parcelhuskvarter midt i Jylland hvis største notabiliteter er Rasmus Trads og Sigurd Barrett. Og min største glæde som purk derfor var at svømme hen i tegneserier og film der udspillede sig midt i hjertet af dig. Det derfor år før jeg accepterede at de store, verdensomvæltende begivenheder, du dagligt kunne prale af, nok ikke ville droppe forbi min gadedør lige med det første.

Når jeg i dag spankulerer ned ad dine streets og avenues, ja så vælder alle disse mytologiserede minder op i mig. På Upper West Side går jeg hånd i hånd med en rastløst skulende James Dean. På Upper East Side er jeg lige ved at snuble over en febrilsk gestikulerende Woody Allen der kværner løs til højre og venstre om sin uheldredelige hypokondri, sin store eksistentielle fortvivelse og sine daglige kvaler med purunge kvinder. Og ved Union Square passerer jeg Andy Warhol der lister rundt som et blegt, solbebrillet spøgelse på udkig efter den næste tvekønnede superstjerne.

Det mest forunderlige ved dig er dog næsten at bedst som jeg har fortabt mig i min indre biograf, minder din virkelighed mig igen om at dén til hver en tid kan hamle op med alle disse dagdrømme og myter. For mens jeg tager en slapper i Central Park og sunder mig oven på hoben af imaginære kendisser, stiger yndige Scarlett Johansson pludselig til vejrs med en rød paraply et par meter fra mig – i kød og blod! Det er bare en filmindspilning, men det føles alligevel lidt anderledes end at rende ind i Trine Dyrholm en tilfældig søndag eftermiddag på Pussy Galore.

Så tænk over det, New York. Det kunne være fedt hvis du fik tid til at spendere en dag eller to her midt i vores skandinaviske smørhul. Og tag gerne Scarlett Johansson med.